

[Lenger]

tale? De enlige med børn, ja, for den sags skyld børnefamilierne i det hele taget, som bestemt ikke har alverden at slå til søren med, og som heller ikke får det med skatteforligets opreklamerede børnetilskud, der svarer til én liter sødmælk om dagen? Hvor var de syge, de, som fortsat skal betale skat af deres sygdom i form af karensdagen? Hvor var de flere og flere mennesker, som efterhånden ikke ser andre udveje end at stille sig op i køerne hos Frelsens Hær eller de humanitære organisationer, når julen nærmer sig og der hverken er flæskesteg eller risengrød i køleskabet? Hvor var de i statsministerens tale? De var totalt fraværende.

Hvis det så skyldtes uvidenhed fra statsministerens side, var det da i det mindste en formildende omstændighed – det er jo næppe de grupper i befolkningen, som statsministeren har de tætteste forbindelser til – men det skyldtes ikke uvidenhed. Det er klart, at der er mennesker, der har det svært, sagde statsministeren i radioens nyhedsmagasin i tirsdags. Ja, det tør sandelig svagt antydes, men regeringen er tilsyneladende totalt blottet for forståelse for, hvad det vil sige, når forældre ikke kan give deres børn det liv, som de gerne ville, fordi pengene ikke rækker, ikke kan give dem de samme ting, som andre børn i skolen får.

Åbningstalen giver det indtryk, at regeringen er helt fremmed over for, hvor stor en ydmygelse det kan være at føle sig som taber i det store spil, taber i klasselotteriet, hvilket nederlag det er for forældre, når det går skidt for deres børn og de selv føler sig skyldige, f.eks. hvis børn eller unge reagerer på presset med kriminalitet, stofmisbrug eller ved at løbe hjemmefra.

For kun 2 uger siden fortalte dagbladet Politiken om, at antallet af subsistensløse børn i København er voksende – det er næppe børn, der har haft en problemfri opvækst – men de børn talte statsministeren ikke om, da han sagde, at det var blevet lettere at være dansker; det er børn og unge, som ligger uden for regeringens forestillingsverden.

Hvor i åbningstalen var der tænkt på de mennesker, som hver eneste dag må lade sig ydmyge, oplyse om deres livs mest intime detaljer til fremmede mennesker, krænge deres sjæl ud over for et offentligt system for at få adgang til en almisse? Var det dem, statsministeren tænkte på, da han talte om, at for

regeringen står det enkelte menneske i centrum? Var det dem, han havde i tankerne, da han sagde, at det var blevet lettere? Næppe.

Det er ikke tilfældigt, at kriminaliteten stiger i disse år. Det er ganske vist ikke den voldelige kriminalitet, der stiger, som de borgerlige ellers plejer at sige. Det er heller ikke den kriminalitet, for hvilken strafferammerne blev sat ned for 3 år siden, som de borgerlige også siger. Nej, det er tværtimod den kriminalitet, som typisk finder sted i forbindelse med en social og kulturel nedtur. Det er hærværk, og det er tyverier, der stiger i antal.

Men det er ikke professionelle kriminelle, det er ikke voldspersoner, der laver den slags lovovertrædelser. Det er tværtimod ofte mennesker, som har det skidt, og de spænder lige fra den unge, der sammen med andre går ud og afreagerer i de mest kønsløse boligkvarterer, til den enlige mor, som efter mange søvnløse nætter finder ud af, at hvis hendes børn skal have julegaver, så må hun gaffe dem uden om kassedamen i stormagasinet.

Med en næsten udenrigsministeragtig arrogance kom statsministeren også ind på forholdene på hospitalerne. Det er ikke altid den bedste løsning at blive indlagt, mente statsministeren. Ja vel, det kan han have ret i, men så kom dog i gang med alternativerne! Indtil nu er der kun sket afvikling i det eksisterende system. Ikke alene på statens eget hospital, rigshospitalet, er der sket forringelser, men sandelig også i sygehuskommunernes sygehusvæsen, fordi regeringen ved hjælp af et begreb, man kalder et »konjunkturbestemt overskud« – og det er lige så fiktivt som et Glistrupselskab – har brugt kommunernes penge til at nedbringe statens underskud med. Det må føles som en våd klud i ansigtet på gamle fru Hansen, som sidder derhjemme og venter på en stæroperation, vel vidende, at hvis hun behandles for sent, kan det koste hende synet.

Lad mig særlig nævne Københavns kommune, der tilsyneladende er lagt på is af regeringen. København kan få lov til at sejle sin egen sø med det resultat, at netop alternativerne til sygehusophold ikke er udbygget, men tværtimod skåret ned. Det gælder f.eks. hjemmeplejen.

Lad mig nævne Frederiksberg hospital som et andet eksempel. I en henvendelse til folketingets medlemmer forleden dag siger kontaktudvalget, at overbelægninger er en